

Î N C H E I E R E

28 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii: Iuliana Oprea, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursurilor declarate de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Zubco Boris,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Termocom” către Zubco Boris cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Zubco Boris, fiind modificată hotărîrea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2014,

c o n s t a t ă :

La 29.01.2014 Societatea pe Acțiuni „Termocom” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva pîrîtului Zubco Boris cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii SA „Termocom” a indicat că în baza contractului pentru folosirea energiei termice în apă fierbinte nr. 3736 din 25 decembrie 2006, încheiat între SA „Termocom” în procedura planului și Boris Zubco ultimul și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate de către SA „Termocom” la obiectele sale.

Mai menționează că în corespundere cu pct. 3.1 al contractului nominalizat calculele pentru energia termică erau făcute în baza datelor aparatului de evidență, prezentate de către abonat la SA „Termocom”. Pentru energia livrată abonatul în conformitate cu pct. 4.1 al contractului nominalizat era obligat să achite lunar plata costului energiei utilizate, organizației furnizoare de energie termică, prin dispozițiile de plată ale reclamantului conform tarifelor stabilite,

La fel, indică că în cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea bonurilor de plată pentru consumul de energie termică, pîrîtul a acumulat o datorie la consumul de energie termică în sumă de 8831,66 lei, pentru perioada de consum noiembrie 2012-aprilie 2013, confirmată prin lista facturilor și achitărilor.

Susține că părțile au convenit că plata se consideră efectuată la data încasării sumelor bănești pe contul de decontare a furnizorului. De către furnizor care în cazul dat este SA „Termocom” și care a respectat în întregime obligațiile contractuale.

La 17 septembrie 2013, în scopul soluționării amiabile a litigiului a expeditat prin intermediul unei scrisori recomandate o somație, care însă a fost lăsată fără de examinare.

Cere, SA „Termocom” încasarea de la Boris Zubco a sumei de 8831,66 lei cu titlu de datorie pentru energia termică pentru perioada de consum noiembrie 2012 – aprilie 2013.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2014 a fost admis demersul înaintat de Serghei Zubco și atras în calitate de intervenient accesoriu.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2014 a fost admisă acțiunea, și a fost încasat de la Boris Zubco în beneficiul SA „Termocom” suma de 8831,666 lei cu titlu de datorie pentru energia termică pentru perioada noiembrie 2012-aprilie 2013, precum și în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 270 lei.

La 30 aprilie 2014, Boris Zubco a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, cerînd admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2015 s-a admis apelul declarat de către Boris Zubco.

S-a modificat hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2014 și s-a micșorat suma datoriei încasate de la Zubco Boris în beneficiul reclamantei SA „Termocom”/succesorul în drepturi „Centrala Electrică de Termoficare nr.2” SA, de la suma de 8831,66 lei pînă la suma de 5398,25 lei.

S-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2014 în partea în care s-a încasat de la pîrîtul Zubco Boris în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 270 lei.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că, în corespundere cu prevederile art. 970 alin. (1), (2) din Codul Civil, prin ,|contractul de prestări servicii, o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuiția convenită. Obiectul contractului de prestări servicii îl constituie serviciile de orice natură.

Iar potrivit dispozițiilor art. 971 din Codul Civil, plata pentru servicii se efectuează după prestarea serviciilor. Dacă plata pentru servicii se calculează pe anumite perioade, ele vor fi acordate după încheierea fiecărei perioade în parte.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că prima instanță a conchis în mod întemeiat că Zubco Boris a acumulat o datorie față de reclamanta S.A. „Termocom” în urma executării necorespunzătoare a clauzelor contractuale.

Instanța de apel a menționat că prima instanță a conchis în mod întemeiat că în speță, obligația pârâtului Zubco Boris reiese din contractul nr. 3736, încheiat la

25.12.2006 cu reclamanta S.A. „Termocom”. Contractul nominalizat are caracter sinalagmatic, exprimă voință părților și pune drepturi și obligații corelative în seama ambelor părți. În baza probelor prezentate, reclamantul a demonstrat respectarea condițiilor contractuale, livrând energia termică în volumul stabilit. Debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință și diligență la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației. Temeiul executării rezidă în existența obligației, care trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Prin urmare, dat fiind faptul că contractul de livrare a energiei termice nr. 3736 din 15.12.2006 nu a fost declarat nul până în prezent, iar pârâtul Zubco Boris nu și-a onorat pe deplin și în termen obligațiunile contractuale, instanța de apel a considerat că prima instanță a conchis în mod întemeiat de a admite acțiunea reclamantei S.A. „Termocom” de încasarea de la Zubco Boris a datoriei pentru energia termică livrată.

Instanța de apel a reținut că datoria în sumă de 5398,25 lei s-a acumulat pentru consumul de energie termică în perioada 01.12.2012 - 01.04.2013, conform prevederilor pct.4.4 al contractului de furnizare a energiei termice nr. 3736 din 25.12.2006.

La 11 august 2015, Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului se invocă că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material.

Se mai invocă în recurs că, în cazul în care Zubco Boris nu a fost de acord cu sumele indicate în facturile de plată pentru perioada 2009-2010, în care se invocă că s-ar fi inclus nejustificat valoare pierderilor, avea dreptul și posibilitatea de a le contesta în temeiul art.14 al Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10.02.2000, însă nici o factură nu a fost contestată.

La 24 august 2015, Zubco Boris a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului se invocă că atât instanța de apel, cât și prima instanță nu a constatat și elucidat toate circumstanțele pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material.

Mai mult ca atât, la materialele dosarului este anexat Ordinul nr.251 din noiembrie 2010, al SA „Termocom” în care se indică expres că nu vor fi facturate pierderile în rețelele termice, probe neglijate de instanță.

Totodată, indică recurentul că în perioada noiembrie 2012 - aprilie 2013, Zubco

Boris a achitat în totalitate sumele calculate pentru consumul energiei termice.

Examinînd temeiurile recursurilor în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate sunt inadmisibile.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Zubco Boris, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurentei se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Zubco Boris, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Zubco Boris ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Zubco Boris, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Iurie Bejenaru